

Холски искажа недоумѣнието, че ни единъ не страда отъ грандомания, болестъ тъй честа у лудитѣ.

Сжщата забѣлѣжка стори и Кардашевъ.

— Имахме единъ — каза усмихнато чиновникътъ, — неговата грандамания бѣше доста чудна. Той се мислеше нѣщо, като божество или като гений, и не приемаше да говори съ никого, освѣнъ съ палеца си. Той бѣше любовитенъ лудъ.

— Тука ли се разви у него тая идея, че е божество неприкосновенно, или съ нея го докарахъ? — попита Холски.

— Тука само лудостта му се прѣвѣрна въ самообожание... А побъркалъ се той въ списване, съчиняване разни глупости!

— Абе Семковъ? — извика Холски.

— Да, авторътъ на *Въздушна Природа*, — и той бѣше поетъ! — допълни чиновникътъ лукаво.

Кардашевъ и Холски се погледнахъ съ знаменателно усмихване.

Въ това врѣме нова врява се разладе отъ прозорцитѣ.

Тѣ побързахъ да се махнатъ и поблагодарихъ чиновника за любезността.

Колата тръгнахъ пакъ.

— И тука ти ненамѣри търсеното... Намѣри само една *духовностъ*, и тя — семковщина! забѣлѣжи Холски на другаря си. — Да, азъ сега да полудѣяхъ, съ моята религия на „Необичайте!“ — бихъ ти далъ по-свѣсенъ сюжетъ... А? ти би искалжпилъ нѣщо, като *Красния Цвѣтокъ* на Гаршина?... Какво ме гледашъ тъй?

— Ти знайшъ ли — отговори Кардашевъ — че близостта на лудитѣ повлия на нервитѣ ми до тамъ, щото фаняхъ да виждамъ сичко лудо около мене си? Когато ни говореше чиновникътъ, лицето му ми се стори, като че има знакове на умопобърканъ човѣкъ, та и тебе, като